

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννιάξην,
στέφανον λαχάνων ή πατρις άς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήνας.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' ευθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρός δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έκτε του Μαρτίου και δεκάτη,
παίζουν κωμωδίας 'στού Παλάτι.

Πούντος πεντακόσα, πέντε και σαράντα,
δυνατό νυκτέρι 'στού Βουλή σάν πάντα.

Άλόγος του Φασουλιά του φαμφαρόνου πρός τόν δεσπτόν Διάδοχον του Θρόνου.

Έλεγα, Διάδογι μου, πώς θά γίνης δίχως άλλο
Πρόεδρος της Έταιρίας της 'Αρχαιολογικής,
κι' έγώ χαίρων με λαντίνα την άνάστασιν να ψάλω
της εκκλησίας της συγχρόνου και της προπατορικής.

Έλεγα κι' αρχαιολόγον μίσα 'στ' έλλα να σε; 'δω
κι' όλο να χοροπηδώ.

Έμπαχρία του γένους την στραβήν και μούσην μοιραν
μή τραγουδήν περισσά,
κι' έλεγα πώς μή του Κόβρου την ιστορικήν πορφύραν
και μή πίδαλα χρυσά
'στών 'Ακρόπολιν επάνω θ' άνυθίτα πετακτός
έν τώ μέσω της νυκτός.

Έβραντάσθη πώς ρεμβώθης; 'Υψηλότατε, και μόνος
κατηπάξισθε τās πέτρας του παγκάλου Παρθενώνος,
και κατάνυξιν κατείχε την ψυχήν σας ίερά
και σε; άκουσα να λίτε τίτοιχα λόγια σοβαρά.

Έ'Ω Παρθίνε της σοφίας, ώ Δίος μεγάλη κόρη,
κρυσσε πάλιν την άσπίδα με τό πάγχυσόν σου όδου,

τόν καλόν λαόν μου σώσε,
πού τόν έχει πιάσει φόρος,
κι' εις έμέ σοφίαν δώσε
να τόν κυβερνώ πανσώτως.

»Όταν δι και πάλιν εβάζη πόν πληρωμα του χρόνου
κι' ό μπαμπάς μου ξαναφύγη για να 'βρη τούς συγγενείς
και μ' άφήση τās φροντίδας και τά βάσανα του Θρόνου,
μή τόν 'Αντιβασιλεία τών 'Ελλήνων λησημονής.

»Τρίξη τότε, θεία κόρη, φώτιξέ με να ρεμβάξω,
να μισώ τās άπολαιώσεις,
και φαρύ πλατύ βοήθα τόνόμα μου να τό βαξω
σι διορισμούς και παύσεις.

»Φώτιξε της Μανωλάδας τούς άγρότας να μου δίνουν
τό χαράτσι τακτικά,
κι' εύπειθιστατοι για πάντα 'στών άρέντην ν' άπομείνουν
για να ζούν βασιλικά.

»Σύ νουθείτε τούς άγρότας πώς δέν πρέπει ν' άδικούν,
άλλ' όρειλουν τούς άνθρώπους του κυριου των ν' άκούω,
να μήν πίστη κάθε τόσο κοντακιά και μπερντάχι
'στών ελευθερή των ράχη.

»Φώτιξέ τους πότε λάδι, πότε βούτυρο να στέλλουν,
ή κανέν' άρνι φρεμμένο και καμμιά παχειά 'γελάδα,

φωτίζει τους, 'Αθηνά μου, να μη σκούζουν και να θέλουν
να τους δώσω σαν ιππότες την φιλάτην Μανωλάδα. »

Τίτοιχο λοιπόν σας έκουσα 'στην 'Αθηνά να λέτε
και κάποτε να κλαίτε,
κι' ήσθάνθη, 'Υψηλότατε, πολλήν και κρύαν φρίκην
δταν ειγών προσήλθε 'στην 'Απτερον την Νίκημ.

Κι' είδα την "Απτερον αυτήν 'στο στίβαρό σας χείρι
πλακτικά φτερά να κάρη,
και παρ' όλιγον νέφουγε προς έλλα ζώνια μίση
και τότε ποός την πηλαιί !

Νικών πικάνιας ήκουσα να γλυκοτραγουδοῦντε
και τῆς 'Απτερου τα πτερά σας είδα να μαδοῦτε,
και πῶς αὐτό τὸ μάδμα τῆς Νίκης τῆς πανόητου
προσῆλθε να κυτταῖρ,
ὁ δὲ μπαμπᾶς σας έλεγε ἐμῇ τῆν μαδῶς, παιδι μου,
κι' ἄρας τῆν να πετάξῃ. »

Μὰ σεις δὲν τὸν ἀκούσατε
κι' ὄλο τὴν ἐμαδούσατε,
ὡς ὅτου τὴν ἀφῆσατε σὰν μαδῶμένη κῶτα
και Νίκη παλιν 'Απτερες ἀπέμεινε σὰν πρῶτα.

Και τότε ρωμαλιόν κι' εὐσταλῆ
πρὸς διεθνείς 'Αγῶνας σας ὠδήγει,
και 'πίσω σας ἐρώναζαν πολλοί :
ἀποροῖσετε κλά να μη σας φύγῃ. »

Κι' είδα πῶς ἐκαθίσταμεν ἑμῶ
παρὰ τὴν βᾶσιν κίοντος βομῶ
μὲ πνεύματο; ἐξέροσε και καρδίαις,
κι' ἤλθε κι' ὁ προσοιλιὸς ὁ Καθεκάλις,
ὁ μῶστης τῶν ἀρχαίων μεγαλείων
και τούτου και τοῦ μέλλοντος αἰῶνος,
ποῦ μ' ἔνα τετραπέρατον βιβλίον
τοῦ 'τίναξε τὴν γούνα ὁ Σβορώνος.

Κι' είδα πῶς ἀπηνήθητε τοῦ Θρόνου τὰς τυρᾶς
κι' ἐτρέχατε νυγθήμερὸν εἰς τὰς ἀνακαράς,
κι' ἐγὼ κοντὰ σας ἐτρέχα μ' ἕνα τοσιπ' 'στο χίρι
μὲς 'στὰ βαθεῖα μεσάνικτα κι' ἡμέρα μεσομέρι.

Κι' ἀγάματ' ἀνευρίσκαμεν μ' ἕνα μονάχα σκίλος
κι' ἄσκαρτο δὲν ἀπέμεινε μὲς 'στην 'Αθηνά γῶμα,
ὡς ποῦ τὴν 'Ενεακρονον εὐρήκατε 'στο τίλος
κι' ὁ Δαιρφολεὸς ἔλασκ' ἐνὸς μὲ δυο πῆγες σῆμα.

Τίποτε δὲν σας ἔθιλες και δὲν σας συνεκίαιε
και γὰρ τὴν ἀρχαιότητα σας ἀνεφε γιανταίε,
μὲ πάθος δὲ και μ' ἐκστασιον ἀρχαίαιης λατρείας
ἀφίνατε τὰς ἀληθείς και ζῶσας χροευτρίαις,
και κάλλος ἰθρηύατες 'Αφροδιτῶν ἀψίχων,
κι' ἐγὼ καζὶ σας ἐσπουδα κεφαλαλιγῶν και βήχων.

Μὴν κάθεσθε, σας έλεγα, εἰς καθὲ πύτρων κρύων
γιατὶ 'μπορεὶ να πάθετε και να συναχωῦντε,

μὰ σεις μὲ στωικότητα και μ' ἀδιαφορίαν
ἠκούατε τοὺς λόγους μου χωρὶς ν' ἀποκριθῆτε.

Και μ' ὄλον τὸ Βασιλικόν και λάμπων μεγαλιόν
ἐμπρὸς 'στὰς Κεραυτιδᾶς σας είδα μὲ σειθῆτα,
καθὸς εἰς τὴν Γαλάτειαν ὁ παλαιί Πυγμαλιόν,
χωρὶς 'στὰς διαχῦσας σας καμμία ν' ἀπαντᾷ.

Μὲ μάρμαρα σας ἔβλεπα να κάνειτε παρία
κι' ὄλην τὴν ἀρχαιότητα τὴν ἔτρατε φρασί,
κι' ἕνα χρυσοῦν ἰδούσατε κι' ἀρχαίον ἀμφορία
'στον σειβαστὸν πατέρα σας να βαζῆ τὸ κρασί.

Και βλέπων σας ἐγάλειε καθὲ χαζὸς ἐφίσης
κι' ὄλος ὁ κόσμος ἐκθαμβῶς ἐξίστατο κι' ἠπόρι
πῶς ἕνας τέτοιος ἔγινε σοφὸς ἀρχαιοδῶρης
τοῦ Βασιληγᾶ τᾶγορι.

Κι' ἐπιγραφᾶς βουτροφροῦν
ἐρμήνευε ἀστραπηδῶν,
ἐγὼ δ' ἀνέκραζα πηδῶν:
εἴποια 'στὸν θρόνον λαμπηδῶν. »

'Ο Περικλῆτος μοναχᾶ, πολὺ χυδαίον κτῆνος,
ποῦ ὄθλου δὲν τὸν συγκινοῦν τὰ μάρμαρα κι' οἱ λίθοι,
μῆτε Φειδίας, Μνησικλῆς, Πεισιστρατος κι' Ἰκτινος,
ιδὼν πῶς μεταλλάξατε τὸν βίον τὸν συνήθη,
ἰθῶμασε 'στ' ἀληθινὰ κι' εἶπε μὲς 'στὸν θυμὸ του:
ὁ Καθεκάλις τὸ παιδι τὸ 'πῆρε 'στο λαμό του. »

'Αλλ' ὅμως, 'Υψηλότατε, κῆμα και πάλιν κῆμα!...
τῶν ὑψηλῶν σχεδίων σας ἀπικοφῆν τὸ νῆμα,
και Πρόεδρον σας ἔκαμα μὲ δεκαεῖη μαῦρα

κι' ἔγινε τόση χεραῖα,
κι' ἴσως δὲν ἀναλαθεῖ κι' αὐτὴν τὴν Προεδρείαν
και τότε θῆνος ὁ ἀκουσθῆ πικρὸς 'στην ἑταιρείαν.
Θλίψις στυγνὴ κατέλαθε καθὲν ἀρχαίον μῶστην,
ἡ δ' ἀρχαιότης ἔπαθεν ἀπώλειαν μεγίστην,
κι' ἐγὼ τάποταλέματα μαθὼν τῆς ἐκλογῆς
και μὲ τοὺς μαύρους ψήφους σας 'στὰ καίρια πληγίαις,
αἰδῶς αἰδῶς, ἐρώναζα, μωρὸ παιδιᾶ 'ντροπή,
τοῦ κάκου... 'στο Ρωμαίικο δὲν εἶναι προκοπή.

Κι' ἂν ψῆφον δὲν σας ἔδωσαν καμπόσοι... τὴν κακὴ τω,
ὄλ' ἡ 'ντροπή ἔειχ τω...
ἀργότερα τὸ λάθος τω, Διάδοχε, θὰ νοιώσουν
και θὰ τὸ μετανοιώσουν.

'Εσεῖς παρασκοτίζεσθε και μ' ἄλλας ἀσχολίας,
κι' ἂν μῶστην δὲν σας ἔχρισαν τῆς παλαιας εὐκλείας,
ἔχειτ' ἐμπρὸς τὴν γενεὰν συγχρόνων 'Αθηναίων,
ἔχετε και τὸ Στάδιον, Διάδοχε, τὸ νῆον,
ποῦ ἀρχισαν μὲ μάρμαρα κι' ἐπίλιμους μὲ ξύλα
κι' ἐνὸς 'Αβέρωφ τὸ πουγγὶ θὰ ἔναπαθῆ νίλα.

Νὰ φάτε δὲν προφθάνετε μὲ τούτους τοὺς ἀγῶνας
και δὲν σας μείνει μὲς στιγμὴ και γὰρ τοὺς Παρθενῶνας,
ἀλλ' ἔχετε μεταλάδις
και μὲ τῆς Μανωλάδας,
κι' ἂν μαρκοὶ δὲν συμφροῦσιν τὴν Προεδρείαν ν' ἄρατε
και ν' ἀναπνεύσατε και σεις ἀρχαίον αἶρα,

Δοκιμαί της Ἀντιγόνης,
ποῦ τῆς βλέπεισ καὶ παγόνεισ.

Μπορεῖτε καὶ ὅτὸ Φάληρον τὸ φρέσκο σας νὰ πάρετε
ἀπὸ μόνος, Ὑψηλότατε, κἄν καὶ μὲ τὸν πατέρα.

Μὴ σὰς λυποῦν παντάπασιν οἱ δεκαεὶς ψῆροι
καὶ μερικῶν παρτάτα...
συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν τί κόσμος ξερογλείφει
τοῦ Παλατιοῦ τὰ πιάτα,
καὶ πόσο ἔμπρὸς σας στίκονται μὲ τὸ λιβανιστήρι
καὶ πόσο θυσιάζονται γιὰ κάσας χατήρι.

Μὴ δαίγνετε τὴν ὄψιν σας καθόλου κατηφῆ
καὶ ἂν Πρέεδρος δὲν βγήκατε ἀπ' ὄλους παμπηφαί,
πλὴν εἰδωλον θὰ μένετε γλυκὺ καὶ λατρευτὸν
εἰς ὅσους παραπύχουαν μὲ μῦσμον σιταυτὸν.

**Ἀνάστασις Λαζάρου
καὶ τοῦ ἕψηλοσ κολλάρου.**

Ἐρὸς Λάζαρε περβί... πάρτε βγάγια, βρὲ διαβόλοι...
Ἐρὸς Λάζαρε περβί... μὲς ὅτὸν Βάλτο φάλλουον εἰσι...
Σκυλοδῆμο παρατιθήθῃ,
τὸ Τρικουπή ἀναστήθῃ,

• τοὶ ποτίσ με, τοὶ σκαλίσ με,
καὶ εἰς ἀνάστασιν καλεῖσ με.

Λάζαρέ μας ἔξω δεῦρο,
ποῦχεισ γλώσσα, ποῦχεισ νεῦρο...
ἴπὲς μας ταῖδες ἔκει πέρα,
ποῦ κοπάνιζεις αἶρα ;
Εἶδα πλῆθος Λαζαρόνους,
εἶδα βάσανα καὶ πόνους,
εἶδα Κρίσπη—ὠμίμενα !—
νὰ τοιμαρῆσ ὅσιν καὶ ἔμενα.

Ἐτρεξα ὅτὰ πρῶτα χρόνιζ
τῆς Ἀρχῆς τῆς μαλαγάνας,
ἔφαγα καὶ μπακάρνιζα
μὲ τυρὶ τῆς Παραμετζάνας.

Μοναχὸς πρῶτ καὶ βράδου
ἔδωκα τὰ γρόσα μου,
καὶ ἔδω μὲ τῆς Λουκας λαδὲ
ἔρῳχιζα τὴ γλώσσα μου.

